

Joan Becat: "El president ha ordenat suprimir els cursos en català que no arribin als quinze alumnes"

Les despeses de funcionament de la Universitat de Perpinyà s'han reduït al mínim i no es fa cap tipus d'inversió. Direcció i estudiants lluiten ara contra aquesta situació.

SEBASTIÀ GIRARD

Els problemes financers. Segons Joan Becat, director de l'Institut Franco-Català de la Universitat de Perpinyà, els problemes financers de la Universitat no daten d'avui, i ja més d'una vegada

l'agent comptable ha alertat el consell d'administració de l'estat preocupant de la caixa. Així ho afirma: "El president ha ordenat de suprimir els cursos en català que no arribin als quinze alumnes,

però és que, a més, el nostre pressupost també s'ha retallat en un terç. Estem obligats a demanar diners per poder acabar l'any." Al dia d'avui les despeses de funcionament s'han reduït al mínim i no es fa cap tipus d'inversió. Sempre segons Joan Becat, "és cert que el Ministeri ha reduït els finançaments, però també és cert que hi ha un clar problema de gestió. La Universitat de Perpinyà s'ha gastat diners que no tenia".

Un altre tema preocupant per a la direcció és la validació dels nous títols. Durant les manifestacions dels estudiants al llarg de la setmana passada, el president Ferral explicava que "els peritatges no s'acaben mai, són incomprendibles, el 60% de les propostes de les universitats estan suspeses i la nostra situació no és pas un cas aïllat". El president ha afegit que els centres universitaris no eren una prioritat per al Govern i, adreçant-se als estudiants durant la manifestació, va declarar que "si el vostre moviment continua haureu de tenir en compte la situació de l'estat. El vostre combat està perdut si penseu que tot es juga a Perpinyà".

Davant d'aquesta situació, en el darrer consell d'administració abans de les vacances de Pasqua el president Ferral va obrir una votació per decidir sobre el tancament simbòlic de la Universitat, una decisió que, en principi, dona suport a la mobilització dels estudiants. Ara bé, segons Philippe Bouba, del sindicat d'estudiants Sud, aquesta mesura s'ha de matisar: "Amb aquesta decisió, el nostre president assegura la seva posició i ens utilitza per fer pressió al Ministeri. Tenim por que accepti uns mitjans suplementaris que no siguin suficients només per portar la pau social en el si de la seva universitat. Nosaltres no volem pas un ensenyament rebaijat, no podem treballar més en aquestes condicions. I, com sempre, tot coincidirà amb els exàmens de final d'any, amb la qual cosa serà molt difícil de mobilitzar la gent."

Així, els tres sindicats d'estudiants de la Universitat de Perpinyà ja han convocat una nova assemblea general per a aquesta setmana.

Sebastià Girard

“Les vaques s’han de tractar **vaccinament**”

Jesús Mosterín (Bilbao, 1941) és un filòsof especialitzat en els drets dels animals. Denuncia que Espanya és un dels únics estats on es poden veure per televisió animals dessagnant-se, creu que és urgent posar fi a la ramaderia intensiva –que ell anomena “estables de concentració”– i diu que no cal tractar els animals “humanament”, sinó senzillament segons les característiques de cada espècie.

Com s’especialitza un filòsof en drets dels animals?

—La raó temporal perquè jo m’hi dedico és que, ara mateix, la frontera de l’ètica que passa pel tema dels animals és interessant. L’altra raó és geogràfica: Espanya, en particular, és un dels llocs d’Europa on la il·lustració no es va fer. Al segle XVIII, quan la il·lustració suavitzava els costums de tot Europa i renovava les idees, aquí continuava ben forta la Inquisició. El fenomen de la crueltat amb els animals no és exclusiu d’Espanya, de Catalunya o d’Andalusia. També es feien corregudes de bous a Anglaterra. A Bèlgica, per divertir-se, llançaven gats i gossos des de les torres de les esglésies. La crueltat era generalitzada. I la crema d’heretges, també. Però aquí encara continua.

—Per sort, la Inquisició, no.

—No. I tenim democràcia i ens hem incorporat al mercat europeu... Però pel que fa al maltractament d’animals, possiblement Espanya continua sent l’únic país que manté una sèrie de coses. És difícil estar en un altre país europeu, fer zàping i veure una sèrie de canals on surten animals dessagnant-se.

—Hi ha qui diu que és cultura i art.

—Cultura, sens dubte sí que ho és. I algú, si vol, pot admirar els quadres de Pedro Berruguete on es mostra la plaça major d’un poble espanyol del segle XVI on hi ha totes les autoritats vestides de manera molt elegant mirant com cremen els heretges. Tenen bellesa estètica. I l’espectacle segurament havia de tenir un cert encant, però evidentment també és un encant del qual podem prescindir fàcilment.

—De què parlem quan parlem de drets dels animals?

—És una expressió problemàtica, i no pels “animals”, sinó pels “drets”.

—Per què?

—Perquè els drets no formen part de la natura, no formen part de la realitat objectiva. Els drets, els creem nosaltres amb convencions. No hi ha res a la natura que digui que tu tens llibertat d’expressió. Això ho podem dir nosaltres. I si establim que les dones tenen dret a vot, és una convenció humana, no quelcom que puguem deduir de l’estudi de l’anatomia o la genètica o els cervells. Això es decideix políticament. A Suècia, ara, hi ha una llei que diu que les vaques tenen dret a ser passejades i uns quants dies cada setmana durant unes quantes hores han d’eixir de l’estable. Què vol dir que les vaques tenen aquest dret? Que els ramaders suecs tenen l’obligació de treure-les.

—És un dret per a les vaques i una obligació per als ramaders.

—Sí. La noció de drets sempre és problemàtica. Penseu que l’ètica canvia, a nivell profund però també a nivell superficial, pel que fa a modes i de llenguatge. Per exemple, en l’antiguitat era moda parlar de qüestions morals en termes de bé i mal. A l’edat mitjana, es parlava en termes de pecat, i, en l’època de Kant, era moda parlar de deures. Ara, i durant tota la segona meitat del segle XX, és moda parlar de drets. Qualsevol reivindicació que es faci amb algun contingut vagament moral parla de drets. Abans del segle XX ningú no en parlava. És per això que el moviment de defensa dels animals –que és més antic que l’argot dels drets– abans deia que el patiment dels animals provocava compassió, per exemple, i ara recorre als drets.

—Què ha aportat la ciència al debat sobre els drets dels animals?